

““ Aller- vigtigst var mit arbejde

I en årrække arbejdede Christine Feldthaus solen sort. I dag er hun meget bevidst om at indlægge pauser og sørge for, at hendes professionelle liv ikke fylder hele tilværelsen.

BIRGITTE AABO

Gud fader bevares, hvor er jeg privilegeret! Det siger jeg tit til mig selv. Jeg føler mig som verdens mest privilegerede person. Jeg er et frit menneske, der ikke skal stå til regnskab over for andre, og jeg arbejder med det, jeg kan lide, præcis så meget, som jeg har lyst til.

Christine Feldthaus siger det med den energi og overbevisning, hun blev landskendt for som livsstilsekspert i DR's 'Kender du typen?' Hun er i dag efterspurgt foredragsholder og selvstændig kommunikationsrådgiver med firmaet Feldthaus & Mand. Manden, Michael Johnson, er hendes manager og sørger blandt andet for at sortere i henvendelser og sikre hende arbejdsro.

En ro, hun har fået brug for med tiden – eller i hvert fald ikke anerkendte, at hun havde brug for tidligere. I over 20 år arbejdede hun i reklamebranchen, senest som kontaktdirektør hos Young & Rubicam.

»Da jeg fik vind i sejlene i reklamebranchen, var det en mandsdomineret virkelighed – det var højeste gear og ind over isen. Jeg tror egentlig ikke, jeg opdagede, hvad der skete med min tilværelse, det er mest efterrationaliseringer. Typisk er det i 30-40-års alderen, det hele springer i luften for folk, med karriere og børn og økologiske citronmåner og speltbrød, og det skete også for mig. Jeg var tændt af den hellige præstations ild og meget ambitiøs. Jeg kan ikke engang bilde mig selv ind, at min søn var det vigtigste i den periode. Det allervigtigste for mig var arbejde«, siger Christine Feldthaus, der blev mor til Alfred i 1995.

Længsel efter andres klapsalver

»Grundlæggende tror jeg, at de fleste mennesker gerne vil klappes ad. Jeg bildte mig ind, at jo mere jeg arbejdede, og jo dygtigere jeg var, jo flere kunne jeg få til at klappe. Sådan fungerer mennesker, vi spejler os i hinandens anerkendelse. Mit

mantra var, at det var mig selv, der styrede det. Jeg troede, jeg havde det under kontrol.

Samtidig var der dårlig samvittighed over at hente som den sidste i børneinstitutionen, og gradvis mærkede den nu 48-årige Christine Feldthaus, at det her ikke holdt i længden. I perioder var hun så stresset, at hun var ude af stand til at spise. Både morgenmad og frokost voksede til usynkelige klumper i munden på hende, så hun holdt sig i stedet kørende på cigaretter og kaffe. Senere fordampede arbejdsglæden gradvist:

»Jeg kunne mærke, at jeg blev ældre. Jeg tror, det sker for mange, når de fylder 40, og jeg var i en branche, der er ung og hidsig. Min krop begyndte at fortælle mig, at den trængte til noget andet, og det gik op for mig, at jeg havde udsigt til mere af det samme i de næste 15-20 år. Jeg orkede det ikke længere, jeg tror bare, at jeg fik nok.

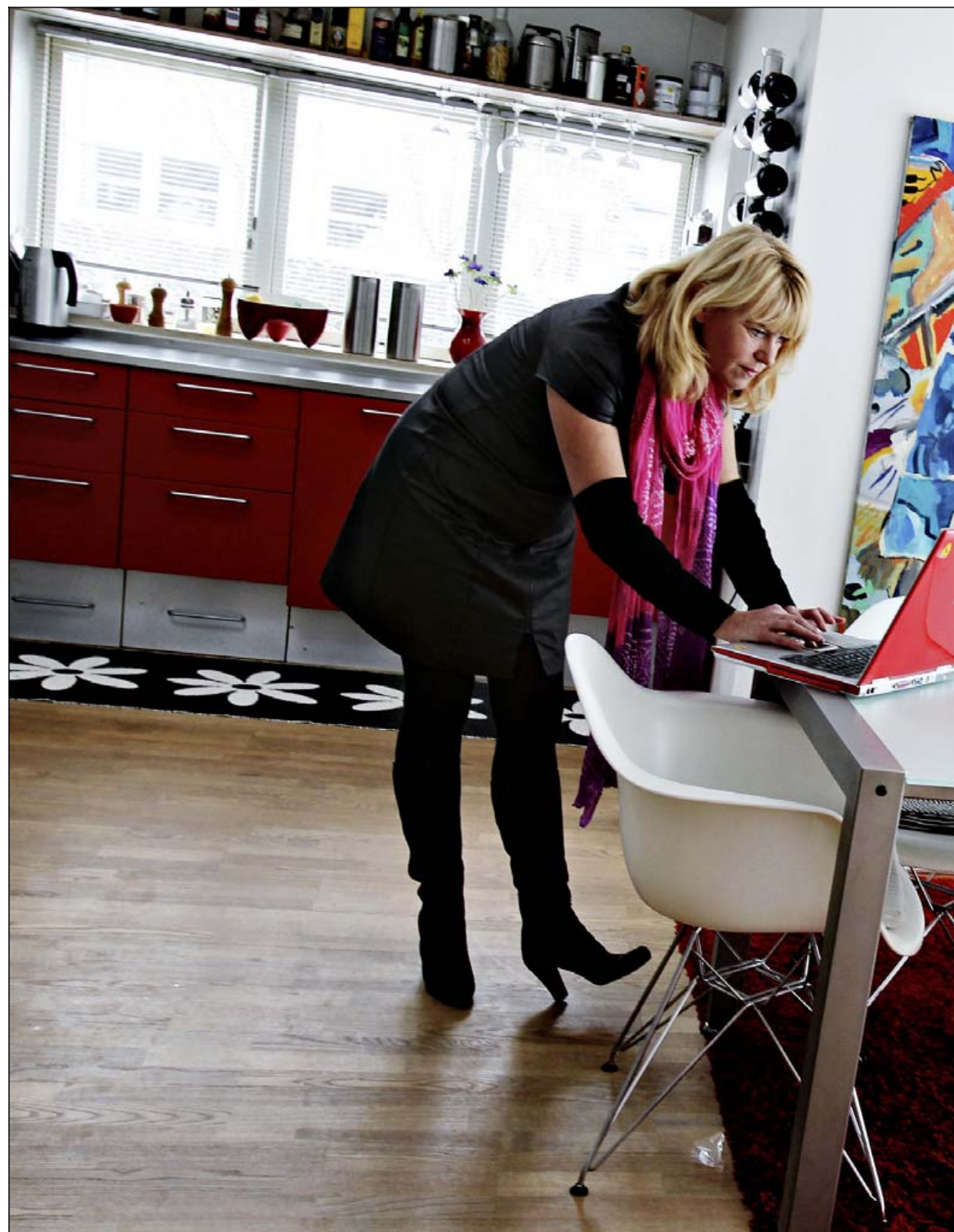
Man kan altid bo på camping

I 2004 sagde hun derfor sin direktørstilling op, uden at ane, hvad hun så skulle. To år forinden var hun blevet skilt, og i forbindelse med de økonomiske bekymringer, det medførte, havde hun fundet ro i en beslutning om, at hun altid kunne sælge

““
Det vigtige for mig er, at der er tidspunkter, hvor alle elektroniske platforme er lukket ned

ge huset og flytte på Bellahøj Camping med Alfred, hvis det gik helt galt med finanserne. Nu føjede hun til, at hun kunne begynde som cykelbud, for tanken om at få et tilsvarende job i et andet bureau var ikke tillokkende.

»Folk spurgte mig, hvordan jeg turde sige op, men jeg var kørt helt flad. Der skulle ske noget andet i mit arbejdsliv, og hvad det skulle være, måtte jeg have tid til at gennemtænke. Så jeg tog hjem og

FULDT STOP. Christine Feldthaus tog en hurtig beslutning og sagde sit karrierejob op, fordi hun ikke længere orkede ræset. Foto: Martin Lehmann

holdt sommer i haven og drak hvidvin og tænkte over tingene. Da sommeren var forbi, ringede DR og spurgte, om jeg ville være med i et nyt program, 'Kender du typen?' Med min baggrund i kommunikationsbranchen tænkte jeg selvfølgelig, at jeg ville være en stor idiot at sige nej til sådan en chance for at sælge mig selv«, siger Christine Feldthaus.

Hvad ingen kunne vide på det tids-

punkt, var, hvilken seersucces programmet gik hen og blev:

»Jeg var ret profileret i min branche, men jeg havde ikke den fjerneste anelse om, hvad det medfører at være eksponeret for en million seere en gang om ugen. Det var selvfølgelig specielt at mærke, at folk pludselig blev opmærksomme på mig i supermarkedet, eller hvor jeg ellers bevægede mig hen. Det finder man ud af

at håndtere, men dybest set synes jeg, at kendisfænomenet er latterligt at skulle forholde sig til. Jeg passer ikke ind i det, og derfor siger jeg også nej til mange henvendelser og holder mit privatliv privat.

Hun indrømmer gerne, at hun var »ved at tabe telefonrøret af benovelse i begyndelsen, når nogen ringede for at høre min mening eller få mig ud til foredrag. Guuud! Er jeg blevet så betydningsfuld!

Men det klingede hurtigt af, fordi jeg nu er ældre og kan sige 'rolig nu' til mig selv.

Lysten skal styre arbejdslivet

I 2004 besluttede Christine Feldthaus også, at hendes arbejdsliv skulle være drevet af lyst fremover, og at hun ville bestemme over det selv. Hun åbnede sit eget firma og blev hurtigt en meget efterspurgt foredragsholder. For ikke at havne i en situati-

BLÅ BOG CHRISTINE FELDTHAUS

Kommunikationsrådgiver, 48 år
Opvokset i Sønderjylland og oprindeligt uddannet lægesekretær
Kom til København i 1985 og har mere end 20 års kommunikationserfaring fra reklamebureauer som Bates Copenhagen, J. Walter Thompson og senest som kontaktdirektør hos Young & Rubicam i København
Har medvirket i 80 omgange 'Kender du typen?' på DR 1, hvor hun som livstilssekspert gættede kendte danskere. Har også optrådt i DR 2's serie 'Klimaduks og Blærerøv' og senest som praktikant i Europaparlamentet i 'Kendt i parlamentet'
I dag arbejder Christine Feldthaus som selvstændig kommunikationsrådgiver og foredragsholder i sit firma Feldthaus & Mand

on, hvor arbejdet på ny kørte af sted med hende, gjorde hun fra starten meget ud af at organisere sit arbejdsliv - i samarbejde med sin nye mand.

»Jeg har et arbejde, som meget nemt kan komme til at fylde døgnen. Når jeg sidder på en bænk på Strøget og ser på de mennesker, der går forbi, eller når jeg læser - jeg kan stort set ikke se noget på tryk uden lige at skulle se nærmere på det - arbejder jeg også. Alt, hvad jeg oplever, er på

“
Jeg tror, mennesker har brug for uforstyrret tid til at hækle, skrive tanker ned, eller hvad man ellers har lyst til

sin vis arbejde, for jeg samler viden og iagttagelser, som jeg kan bruge i mine foredrag. Men det generer mig ikke. Det vigtige for mig er, at der er tidspunkter, hvor alle elektroniske platforme er lukket ned. Så når klokken er 17, er firmatelefon og mail lukket hjemme

hos mig», fortæller Christine Feldthaus, der synes, det er ærgerligt, at mange snyder sig selv for den slags frirum:

»Jeg tror, mennesker har brug for uforstyrret tid til at hækle, skrive tanker ned, eller hvad man ellers har lyst til. Jeg ved i hvert fald, at jeg har brug for det.

Der er også grænser for, hvor mange foredrag hun lader sig booke til:

»Det er simpelthen nødvendigt for mig med hviledage. Hvis jeg ikke har tid til at reflektere mellem foredragene, bliver det for meget det samme. De skal hele tiden udvikle sig, ellers gider ingen høre dem. Jeg havde en periode, hvor jeg dårligt var færdig med at forberede et foredrag, før jeg måtte gå i gang med det næste. Det fungerer ikke for mig, så det er jeg holdt op med. Vi får kun det ene liv, og det gælder fandeme om at få noget ud af det.

Siden tanken om Bellahøj Camping som nødløsning meldte sig, har Christine Feldthaus også været omkostningsbevidst:

»Jeg har ikke købt hverken bil eller sommerhus, jeg har et relativt lavt omkostningsniveau og en relativt høj opsparing. Det giver mig friheden til at arbejde så lidt eller meget, som jeg har lyst til. Selv om jeg stadig har et højt energiniveau, ved jeg jo, at min arbejdskapacitet ikke bliver større med årene, så det gælder om at kapitalisere mig selv nu - men i et tempo, jeg har lyst til. Hvis jeg var fortsat med den fart, jeg havde på tidligere, tror jeg ikke, jeg ville nå at runde de 60.

erhverv@pol.dk

Hvis jeg nu ikke havde mit job ...

Arkivfoto: Joachim Adrian, AP

Årtiets dårligste samvittighed over et gammelt løfte ville være projektet for skuespiller Henning Jensen, hvis han ikke skulle arbejde.

Hvad ville du lave lige nu, hvis du ikke var nødt til at arbejde?

»Jeg ville omgående sætte mig i et fly til Venedig, genopvække mit blødende hjerte og bagefter tage i lige linje op til mit sommerhus, fyre godt op i pejsen og færdigredigere den bog på 300-400 sider, som ligger i computeren. Dermed ville jeg udrydde årtiets dårligste samvittighed og samtidig gøre Johannes Riis på Gyldendal til et lidt gladere menneske, med en anelse mere tro på, at indgåede aftaler naturligvis også bliver indfriet - selv af døgnflueagtige scenekunstnere.

erhverv@pol.dk

Hvis jeg nu ikke havde mit job ...

Arkivfoto: Jacob Ehrbahn, AP

Cheføkonom Ulrikke Ekelund fra BRK Kredit gruer for tanken om ikke at skulle arbejde.

Hvad ville du lave lige nu, hvis du ikke var nødt til at arbejde?

»Hvis ikke jeg var nødt til at arbejde, så tror jeg faktisk, at jeg ville vælge at arbejde alligevel. Jeg nyder de spændende udfordringer og muligheder, der ligger i mit job. Men hvis jeg nu skulle vælge noget andet, så ville det være frivilligt arbejde af en eller anden slags, hvor jeg kan bruge mine evner til at gøre en forskel. Men helt at lave ingenting - det duer jeg ikke til.

erhverv@pol.dk